

та на градътъ. Наконецъ стигнаха въ една  
 жъща разложена на устѣнено едно мѣсто до край  
 една пътека, съставена на пѣтъ одара (ката)  
 отъ които двата послѣдни бѣха толкова тъмни, те-  
 сни и испочупѣни, щото Марія трепераше отъ  
 страхъ като ги възлазяше. Свѣщенникътъ ся ис-  
 прави предъ едни увѣхтели врата и рече: » Тука  
 е, почакайте още една минута, на ти нящо, ко-  
 ето ще ти е неизбѣжно, » капна въ крѣпѣтъ  
 (за въ рѣка) и нѣколко капки на нѣкакво благо-  
 уханіе, и отвори вратаѣтъ.

Марія влезе въ потъмняло едно жилище, тѣ-  
 снитѣ прозорци, бѣха покрити съ книгъ вмѣсто  
 стъкло, и пушаха съвсѣмъ бѣдна свѣтлина, единъ  
 ничтоженъ дървенъ одръ (креватъ) едно лѣгло из-  
 мачкано, на което имаше едно шуле безъ ухе (дър-  
 жало) съ водница, не захлупено, бѣха всичкити на-  
 рѣди (мобяли) на ужасното тва прибивалище. Е-  
 дна болна лѣжеше на одръ атъ и бѣше предметъ  
 на ужасъ. Марія сякаше, че глѣда мощи уживѣ-  
 ли, които ѝ простираха отслабналъ рѣкъ. Нач-  
 на да говори съ пресипалъ и растреперанъ гласъ,  
 трепераше цѣла и устѣдаше голѣма мъка на  
 всѣка дума, наконецъ разбра, че ужасниѣтъ тоя  
 образъ, бѣше Ерриета! Ерриета, която бѣше ви-  
 дѣла въ бакиѣтъ на Евхбургъ, да грѣе отъ ху-  
 бость и цвѣтиѣ като роза.

Нешастиата, бѣше ся научила отъ духовни-  
 кътъ, че Марія ся намираще въ градъ атъ тѣя  
 дни, съ сечеиството на Графъ атъ, и ѣмъ призова